

პეიზაჟი
სოციალისტური
მხედველობა
საქართველო
ქალაქი

დრამატურგია

სპირო შიმონე – იტალიელი დრამატურგი, რეჟისორი და მსახიობი დაიბადა 1964 წელს, სიცილიის ქალაქ მესინაში. იგი ერთ-ნაირი წარმატებით მოღვაწეობს როგორც თეატრში, ასევე, კინომატოგრაფიაში. პირველი პიესა "ნუნციო" დაწერა 1994 წელს, რასაც მოჰყვა სხვა წარმოდგენები. სწორედ დრამატურგიაში მოპოვებული მიღწევების გამო ავტორს მალევე მიენიჭა პრემია "ოქროს მედალი", ცოტა ხანში კი სპეციალური პრიზი, როგორც ახალბედა დრამატურგის. 2002 წელს ვენეციის კონფესტივალზე წარმოდგენილი იყო მისი სცენარით შექმნილი კინოფილმი "ორი მეგობარი". ჟიურის გადაწყვეტილებით ამ სცენარისთვის ავტორს მიენიჭა პრემია "ოქროს ლომი".

განსაკუთრებული პოპულარობა მოიპოვა მისმა უკანასკნელმა პიესამ "კონვერტი", რომელიც პირველად დაიდგა მისი მშობლიურ ქალაქში, 2006 წელს, შემდგომ რომის თეატრში "ინდია", ტურინის გობეტისა და პარიზის დუ რონდ პოინტის თეატრებში.

საქეტიკლოში, რომელიც დაიდგა რომში, შიმონე თვითონვე განასახიერა ერთ-ერთი მთავარი პერსონაჟი (მდივანი). მიმდინარე წლის 23 სექტემბერს ხორვატიის ქალაქ ზაგრებში, ხოლო 27 ოქტომბერს გერმანიის დედაქალაქ ბერლინში შედგა "კონვერტის" პრემიერა. თუ გინდათ, გაიგოთ, როგორი წარმატებით იდგმება იტალიური დრამატურგია საზღვარგარეთის სცენებზე (საფრანგეთში, გერმანიაში, ხორვატიაში, ესპანეთში), ნადით თეატრში და დაესწარით სპირო შიმონეს პიესით შექმნილ სპექტაკლს "კონვერტი" – წერს იტალიელი ჟურნალისტი ლაურა ნოველი.

როდესაც დრამატურგს ჰკითხეს, რაზეა ეს პიესაო, მან უპასუხა: "დღევანდელი მსოფლიო ძალადობაზე დაფუძნებული სინამდვილეა. თეატრი საუკეთესო საშუალებაა, რათა ეს ძალადობა გავაშიშვლოთ, ნიღაბი ავხადოთ."

სპირო შიმონე

კონვერტი

მოქმედი პერსონაჟები:

მდივანი.

სენიორი.

X.

მზარეული.

სოსო, ფაზა, პირო
მდივანი
სენიორი
X
მზარეული

(მდივანი ზის სკამზე. სარკეში იყურება. იქვე, ახლოს დგას კარადა და ცარიელი სკამი. სიჩუმეა. კიბეზე გამოჩნდება სენიორი. ხელში უჭირავს დიდი კონვერტი. მიმართავს მდივანს).

სენიორი: დილა მშვიდობისა!

მდივანი: დილა მშვიდობისა!

სენიორი: პრეზიდენტთან მსურს საუბარი.

მდივანი: პრეზიდენტს სურს თქვენთან საუბარი?

სენიორი: არ ვიცი!

მდივანი: მაშინ ჯერ გაარკვეით.

სენიორი: როგორ?

მდივანი: მის მდივანს დაელაპარაკეთ.

სენიორი: პრეზიდენტის მდივანს არ ვიცნობ.

მდივანი: (პიჯაკის ჯიბიდან იღებს პარკის და თავზე იხურავს) პრეზიდენტის მდივანი მე გახლავართ.

სენიორი: (ჩათავებს კიბეს) კონვერტი მივიღე (კონვერტს მდივანს ანუდის).

მდივანი: დარწმუნებული ბრძანდებით, რომ ეს კონვერტი თქვენთვისაა გამოგზავნილი?

სენიორი: მას ჩემი სახელი და გვარი აწერია.

მდივანი: წარმომიდგინეთ თქვენი პირადობის საბუთი (სენიორი აწვდის საბუთს) ეს სახე სადღაც მინახავს, ოღონდ არ მახსოვს, სად. პო, პო, ეს სახე ნანახი მაქვს!.. (პაუზა) ისე, ეს თქვენი სახეა?

სენიორი: დიახ.

მდივანი: დიდი ხანია?

სენიორი: მას შემდეგ, რაც ოცი წლის გავხდით.

მდივანი: მანამდე როგორი სახე გქონდათ? (პაუზა)

სენიორი: უფრო პატარა.

მდივანი: აქედან ახლოს ცხოვრობთ?

სენიორი: არა.

მდივანი: თქვენ გყავთ ტყუპი ძმა, რომელიც აქ, ახლოს ცხოვრობს?

სენიორი: არა.

მდივანი: სხვა დროსაც ყოფილხართ აქ?

სენიორი: აქ პირველად ვარ!

მდივანი: თქვენ გყავთ ტყუპი ძმა, რომელიც აქ მანამდე იყო მოსული?

სენიორი: მე არ მყავს ტყუპი ძმა

მდივანი: ვის ათხოვეთ თქვენი სახე?

სენიორი: ჩემი სახე არავისთვის მითხოვებია.

მდივანი: მაგრამ ხომ არის ვიღაცა, ვინც თქვენი სახით დადის?

სენიორი: ჩემი სახით არავინ დადის. ჩემი სახით მხოლოდ მე დაედივარ! (პაუზა) შეიძლება პრეზიდენტს დაველაპარაკო?

მდივანი: პრეზიდენტი დაკავებულია. დაელოდეთ (სენიორი სკამზე ჯდება. მდივანი ისევ სარკეში იყურება. ხანგრძლივი სიჩუმეა) თქვენც ხომ არ გინდათ, აქ ჩაიხედოთ?

სენიორი: არა.

მდივანი: თუ გინდათ, ჩაიხედეთ, დიდად ნუ იპრანჭებით.

სენიორი: არ მიყვარს გაპრანჭვა.

მდივანი: მაშინ ჩაიხედეთ. არ გაინტერესებთ, როგორი სახე გაქვთ?

სენიორი: ძალიან კარგად ვიცი, როგორი სახეც მაქვს.

მდივანი: დარწმუნებული ბრძანდებით?

სენიორი: დიახ.

მდივანი: და კმაყოფილი ხართ თქვენი სახით?

სენიორი: მე ჩემი სახით კმაყოფილი ვარ.

მდივანი: სახეს არ შეიცვლიდით?

სენიორი: არა.

მდივანი: არც მაშინ, მკაცრი სახე რომ გქონოდათ?

სენიორი: არც მაშინ.

მდივანი: მთლიანად ახალი სახით?

სენიორი: არც არასოდეს და არც არაფრის გამო არ გამოვიცვლიდი.

მდივანი: გირჩევთ, კარგად ჩაიხედოთ სარკეში. მგონია, რომ თქვენ სხვა მოყვანილობის სახე უფრო მოგიხდებათ.

სენიორი: სარკეში არაერთხელ ჩამიხედავს.

მდივანი: სარკეში მეც ბევრჯერ ჩამიხედავს, მაგრამ ისევ და ისევ ვიყურები (ამ დროს მდივნის შეუმჩნეველად ერთი კაცი შეგინიდან ალბს კარადის კარს. ეს X-ია) აქ ჩვენ ხშირად ვიხედებით სარკეში... ყოველ დღე ვიხედებით... (პაუზა. მდივანი შეხედავს X-ს) შენ აქ რა გინდა?! ხომ იცი, როცა მიღებაზე გვყავს მოქალაქეები, შენ აქ არაფერი გესაქმება!.. ასეა, არ მიჯერებს! არასოდეს მიჯერებს! მხოლოდ იმას ცდილობს, როგორ შემანახოს! (X ისევ იკეტება კარადაში).

სენიორი: ვინ არის ის ადამიანი?

მდივანი: ის ადამიანი არ არის!

სენიორი: ადამიანს რომ ჰგავს?!..

მდივანი: ჰგავს, მაგრამ ადამიანი არ არის! თუ შეგახსენებთ, ბოდიშს გიხდით.

სენიორი: არ შევწუხებოვარ!

მდივანი: ყველასთან ასე იქცევა... ადამიანებს აწუხებს.. იყო დრო, არანაირად მანუხებდა (პაუზა) ერთ დროს იგი შესანიშნავად იქცეოდა... ყველაფერს მიჯერებდა... (პაუზა) და ყველაფერსაც მისრულებდა. (პაუზა) რაც მინდოდა, ყველაფერი ეთმობოდა ჩემთვის... სიგარეტებსაც მაძლევდა... (კარადის ალბს და იძულებით გამოჰყავს X) მომიტანე სიგარეტები? (X უარის ნიშნად თავს აკანტურებს) აბა, ახლა მე როგორ მოვნიო?! როგორ?

სენიორი: მე მოგცემთ ერთ სიგარეტს.

მდივანი: სიგარეტები მან უნდა მომცეს. შესანიშნავად იცის, რომ ეს მისი გასაკეთებელია. სხვა რისი მაქნისია? (X-ს ეჯავჯავრება) თუ სიგარეტებს არ მომიტან, რაც ბოლოს დაგმართე, იგივეს გიხამ... არ გახსოვს, ბოლოს რა დღეშიც ჩავგადე, როცა უსიგარეტოდ დამტოვე? უთხარი სენიორს, რაც გიყავი... უთხარი!..

სენიორი: თავი გაანებეთ!

მდივანი: გრცხვენია? არ გინდა, რომ უთხრა, არა?

სენიორი: თავი გაანებეთ!

მდივანი: (მომართავს სენიორს) მან უნდა დამიჯეროს!.. სიგარეტები უნდა მომიტანოს!

სენიორი: სიგარეტებს მე მოგცემთ (პაუზა. სენიორი მდივანს სიგარეტს აწოდებს).

მდივანი: ისე, კარგად გადამირჩი, შე ბოზიშვილი... ამჯერად კარგად გადარჩი!.. მაღლობა სენიორს გადაუხადე. ამჯერად კარგად გადარჩი... სენიორი რომ არ ყოფილიყო, დღევანდელ დღეს ცუდად დაამთავრებდი! მაღლობა გადაუხადე სენიორს! უთხარი მაღლობა! (X მაღლობის ნიშნად თავს აკანტურებს) უსიგარეტოდ მეტი აღარ დაგინახო! (X-ს ისევ ჩაქეტავს კარადაში). (პაუზა. მიუბრუნდება სენიორს) მაპატიეთ, თუ შეგანუხათ.

სენიორი: არ შევწუხებოვარ.

მდივანი: მან შესანიშნავად იცის, რა დროსაც უნდა მოვნიო... ამ დროს მე ყოველთვის ვენევი სიგარეტს (უკიდებს და იწყებს მოწევას) განსაკუთრებით სასიამოვნოა ყავის შემდეგ. თქვენ გნებავთ ყავა?

სენიორი: უკვე დავლიე.

მდივანი: იქნებ მაინც დაგელიათ? ნუ მოგერიდებათ, აქ არავინ იპრანჭება.

სენიორი: არ ვიპრანჭები. უკვე გითხარით, ყავა დაველიე-მეთქი.

მდივანი: ყავა მეც დავლიე, მაგრამ ისევ ვსვამ... ჩვენ აქ უზომოდ ბევრ ყავას ვსვამთ, მუდმივად რომ ვიფიზილოთ! ყველას ყოველთვის სიფთხილე გვმართებს!

სენიორი: როდის გათავისუფლდება პრეზიდენტი?

მდივანი: არ ვიცი! პრეზიდენტი დღეს განსაკუთრებით დაკავებულია. დღეს თითოეული ჩვენგანიც ძალზე მოუტლელია. სხვათა შორის, დღეს აქ მოვიდა ერთი ადამიანი... და არ მოგვჩვენებია: ის საეჭვოდ გამოიყურებოდა.

სენიორი: რამ გამოიწვია ეს ეჭვი?

მდივანი: არ ვიცი, რამ, მაგრამ, როგორც კი დავინახეთ, მიხვდით, რომ ხელიდან არ უნდა გაგვეშვა. და ის ჩვენ ვერც გაგვექცა. დროზე ვიმარჯვეთ და პირდაპირ ქეჩოში ვწვდით.

სენიორი: რატომ დაიჭირეთ, თუ არ იცოდით, რა დააშავა?

მდივანი: დაგვაეჭვა მისმა სახემ და იმიტომ.

სენიორი: მხოლოდ ამიტომ?

მდივანი: ხომ შეეძლო, რამე დაეშავებინა?

სენიორი: კი, მაგრამ, თუ არაფერი დაუშავებია?

მდივანი: ჩვენც იმიტომ დავიჭირეთ მანამდე, სანამ რამეს დააშავებდა (პაუზა) თქვენ შაქრიან ყავას მიირთმევთ თუ?..

სენიორი: ყავა არ მინდა.

მდივანი: მხოლოდ ბარში ადუღებენ ასეთ გემრიელ ყავას. თანაც, უფასოა. მიირთვით და გამოფიზილდებით კოდეს.

სენიორი: არ მჭირდება გამოფიზილება.

მდივანი: დარწმუნებული ბრძანდებით?

სენიორი: დიახ, რა თქმა უნდა. +

მდივანი: აბა, რომ ამოქნარდებით?

სენიორი: არ დამიმთქნარებია.

მდივანი: კი მაგრამ, პირზე ხელი ხომ აიფარეთ?

სენიორი: მაგრამ არ დამიმთქნარებია.

მდივანი: აბა, დააბოყინეთ?

სენიორი: არც დამიბოყინებია.

მდივანი: ისე, თუ გეპოყინებათ, შეგიძლიათ დააბოყინოთ!..

სენიორი: არ მაბოყინებს.

მდივანი: თუ გეპოყინებათ, დააბოყინეთ, ნუ იპრანჭებით.

სენიორი: არც მეპოყინება!.. და არც ვიპრანჭები!

მდივანი: ჩვენთან ასეა: შეგიძლიათ დააბოყინოთ, როცა კი მოგესურვებათ. ჩვენ აქ ყველანი ვაბოყინებთ... ვაბოყინებთ და ვაბოყინებთ (პაუზა) ძალიან სუსტია ეს სიგარეტი. თუ შეიძლება, ერთიც მომეცით (სენიორი აწოდებს სიგარეტს და ისევ ბრუნდება თავის ადგილზე) ძალიან მიყვარს მონევა, ისიც მუქთადა. როცა მუქთად ვენევი, მეტ გემოს ვატან. (კიბეზე გამოჩნდება მზარეული, რომელსაც ხელში უჭირავს დიდი ქვაბი და ჩაშა. უკეთია თეთრი წინსაფარი, რომელიც მთლიანად ტომატის სოუსითაა მოსვრილი) აქ რას აკეთებ?

მზარეული: ხორცი მოვიტანე.

მდივანი: რაშია დამზადებული?

მზარეული: ტომასის წვნიანში.
მდივანი: აქ რატომ მოიტანე?
მზარეული: მსურს, რომ დააგემოვნოთ (კიბიდან ჩამოსული მიდის მდივანთან და წვნიანი კერძის პატარა ულუფას ჩამოიღებს).

მდივანი: გემრიელია!
მზარეული: გესიამოვნათ?
მდივანი: ჰო, მესიამოვნა.
მზარეული: ხორცი საკმაოდ მოხარშული?
მდივანი: საკმაოდ მოხარშული.
მზარეული: იმ ერთს კი დაუჩემებია, რომ ჩემს ხორცს მუდმივად აკლია მოხარშვა.

მდივანი: ვის?
მზარეული: მას, ვისაც არ მოსწონს ჩემს მიერ მომზადებული ხორციანი კერძები.

მდივანი: ჩვენ აქ ყველას მოგვწონს და ყოველთვის სიამოვნებითაა მივირთმევთ შენს მიერ მომზადებულ ხორციან კერძებს.

მზარეული: მაგრამ ხომ არის ის ერთი, ძალით რომ ჭამს ჩემს ხორციან კერძებს? და თუ გავიგებ, ვინც არის, შავ დღეს დავაყრი. ამჯერად იოლად ვერ დამიძვრება (**მზარეული კიბისკენ მიდის**).

მდივანი: სად მიდიხარ?

მზარეული: უნდა მივაგნო იმ ვილაცას...

მდივანი: ერთი წუთით! რამე ხომ არ იცი კონვერტის შესახებ?

მზარეული: რომელი კონვერტის?

მდივანი: (კონვერტს დაანახებს) აი, ამის. ხომ არ იცი, ვინ გააგზავნა?

მზარეული: ეს არ უნდა იყოს ჩვენგან გაგზავნილი.

სენიორი: ეს თქვენი გამოგზავნილია (პაუზა).

მზარეული: თქვენ ვინ ბრძანდებით?

სენიორი: ის, ვინც კონვერტი მიიღო.

მზარეული: დარწმუნებული ბრძანდებით, რომ თქვენ გამოგიგზავნეს ეს კონვერტი?

სენიორი: მას ჩემი სახელი და გვარი აწერია.

მდივანი: (მდივანი მზარეულს გაუწოდებს სენიორის პირადობის მონიშვნას) რამეს გეუბნება ეს სახე?

მზარეული: (დაპყრებს საბუთს) კი, ვისია?

მდივანი: ამ სენიორისაა.

მზარეული: თითქოს რაღაცას მართლა მეუბნება. არ ვიცი, რას, მაგრამ ნამდვილად რაღაცას მანიშნებს. (პაუზა. მიმართავს სენიორს) ეს სახე თქვენია?

სენიორი: დიახ.

მზარეული: რამდენი ხანია?

სენიორი: მას შემდეგ, რაც ოცი წლის გავხდი.

მზარეული: აქ ახლოს ცხოვრობთ?

სენიორი: არა.

მზარეული: თქვენ გყავთ ტყუპი ძმა, რომელიც აქ, ახლოს ცხოვრობს?

სენიორი: არა.

მზარეული: აქ სხვა დროსაც ყოფილხართ?

სენიორი: აქ პირველად ვარ.

მზარეული: თქვენ გყავთ ტყუპი ძმა, რომელიც მანამდე მოსული იყო აქ?

სენიორი: მე არ მყავს ტყუპი ძმა.

მზარეული: აბა, რატომ მიიღეთ ეს კონვერტი?

სენიორი: არ ვიცი.

მზარეული: რამე დააშავეთ?

სენიორი: არაფერი დამიშავებია!

მზარეული: რადგან ეს კონვერტი მიიღეთ, გამოდის, რაღაცა მაინც დააშავეთ.

სენიორი: არაფერი დამიშავებია.

მზარეული: კარგად დაფიქრდით! კონვერტს ისე არ მიიღებდით. ეტყობა, რაღაცა მაინც დააშავეთ! (მიმართავს მდივანს) მე ნაწევდი. ისე, თუ გავიგებ, ჩემს ხორცზე ჭინც ამბობს, მოუხარშავიაო, მაშინვე შემატყობინე (კიბეზე ადის გადის).

მდივანი: (კიდევ ერთ სიგარეტს მოუკიდებს) მას ძალიან უყვარს კერძების მომზადება.

ყოველდღე ამზადებს. და საერთოდაც: ჩვენთან ძალიან გემრიელი კერძები მზადდება. ათასნაირი სახის. მაგრამ აქ ყველაზე მნიშვნელოვანია მოკუმული პირით ჭამა (თან სიგარეტს ეწევა) თქვენ თუ შეგიძლიათ მოკუმული პირით ჭამა?

სენიორი: დიახ.

მდივანი: ჩუმად?

სენიორი: ჩუმად.

მდივანი: უხმაუროდ?

სენიორი: უხმაუროდ.

მდივანი: მაშინ შეგიძლიათ საჭმელიც ჩვენთან ერთად მიირთვათ.

სენიორი: არ მშია.

მდივანი: ნუ გვეპრანჭებით! ხომ გითხარით, თუ გნებავთ, შეგიძლიათ მიირთვათ ჩვენთან ერთად.

სენიორი: არ ვიპრანჭებ, უკვე ვჭამე.

მდივანი: მეც უკვე ვჭამე, მაგრამ ისევ ვაგრძელებ (თან სიგარეტს ეწევა) აქ ყოველთვის ვჭამთ... სიამოვნებით.

მხატვარი ნინო ზაალიშვილი

ყველაფერს დიდი სიამოვნებით მივირთმევთ. (სანამ მდივანი ენება, X ნელ-ნელა გამოყოფს თავს კარადიდან და ხელეზის მოძრაობით, ისე, რომ მდივანმა არ შეამჩნიოს, სენიორს ანიშნებს, ერთი სიგარეტი მომეციო. სენიორი მიდის კარადისკენ) შეჩერდით, არ დაუჯეროთ! (X ისევ შეძრება კარადაში) მერამდენედ უნდა გავაფრთხილო! ყველასთან ასე იქცევა, თავისას არ იშლის, ადამიანებს აწუხებს. მაგრამ ამჯერად ძვირად დაუჯდება ეს საქციელი! (მიემართება კარადისკენ) ამჯერად იოლად ვერ დამიდგება!

სენიორი: ხომ არაფერი დაუშავებია! მხოლოდ ერთი ცალი სიგარეტი მთხოვა!

მდივანი: მან არ უნდა მონიოს სიგარეტი. თვითონაც კარგად იცის, რომ არ უნდა მონიოს! მაგრამ არ მიჯერებს! ჩუმად ენება და არასდროს მიჯერებს! (გამოაღებს კარადას და ძალით გამოათრევს X-ს) გახსოვს, ბოლოს რაც დაგემართა შენი ურჩობით?

სენიორი: თავი გაანებეთ ამ ადამიანს!

მდივანი: ეს ადამიანი არ არის! აბა, მოახსენე სენიორს, რა შავი დღეც დაგყარე შენი თავნებობის გამო! (თანდათან უფრო ძლიერად ეჯახება) მოახსენე, მოახსენე!..

სენიორი: შეეშვით!

მდივანი: გრცხვენია ხომ? და ამიტომაც არ გინდა, რომ უთხრა, არა?!

სენიორი: თავი გაანებეთ.

მდივანი: მაშინ მე ვიტყვი! მე ვიტყვი, უკანასკნელად შენი სიჯიუტით რაც დაგემართა.

სენიორი: შეეშვით! (პაუზა. მდივანი თავს ანებებს X-ს)

მდივანი: ამჯერად კარგად გადამირჩი, შე ნაბიჭვარო! დღეს კიდევ კარგად გადამირჩი! ყველაფერს სენიორს უმადლოდე! (სენიორი რომ არ ყოფილიყო, ყოფის დღე გეტყვებოდა. მაღლობა გადაუხადე სენიორს (X თავის კანტურით მაღლობას უხდის სენიორს) აღარ დამენახო!!! (მდივანი ისევ ჩაკეტავს X-ს კარადაში. პაუზა) ბოდიშს გიხდით, თუ შეგანუხებთ.

სენიორი: არ შევწუხებუბივარ.

მდივანი: ყველასთან ასე იქცევა!.. ადამიანებს აწუხებს!

სენიორი: არ შეიძლება პრეზიდენტთან საუბარი?

მდივანი: პრეზიდენტი დაკავებულია (პაუზა) თქვენ თუ იცით, რა ენაზე ლაპარაკობს პრეზიდენტი?

სენიორი: არა.

მდივანი: მაშინ ჯერ ეს გაარკვეით... მის მდივანს დაე-ლაპარაკეთ (პაუზა. ისმის საშინელი ნივილ-კივილი).

სენიორი: ეს რა არის?

მდივანი: არაფერი.

სენიორი: როგორ თუ არაფერი?! ვილაცის კივილი გავიცოცხლე.

მდივანი: ეს კივილი არ არის! (ნივილ-კივილი მეორდება).

სენიორი: ნუთუ მეჩვენება, რომ ვილაცა კივის?

მდივანი: კივილის ხმას ჰგავს, მაგრამ ეს კივილი არაა! ეს საათია! (სიგარეტს აქრობს და ჰალსტუხს ისწორებს).

სენიორი: რა საათი?

მდივანი: ადგილობრივი საათია!

სენიორი: კი მაგრამ, რატომ კივის?!

მდივანი: არ კივის. კივილის ხმა იმაზე მიგვანიშნებს, რომ დრო ჩაირთო.

სენიორი: რა დრო?

მდივანი: (პიჯაკის ლილვს იკრავს) პირველი გაკვეთილის დრო.

სენიორი: რა გაკვეთილის?

მდივანი: არ იცით?

სენიორი: არა.

მდივანი: ჩვენ აქ გაკვეთილებს ვატარებთ (სკამის უკან შენახულ ხელჯოხს იღებს) ყოველ დღე, ზუსტად ამ დროს, ვილაც-ვილაცებს ჩინებულ გაკვეთილებს ვუტარებთ.

სენიორი: რატომ?

მდივანი: იმიტომ, რომ დემოკრატია ვასწავლოთ; იმათ, რომელთაც არაფერი გაეგებათ დემოკრატიის. ყოველდღიურად, ერთსა და იმავე დროს, საჩვენებელი გაკვეთილები უტარდებათ (ნივილ-კივილი ისევ მეორდება) უფასოდ... გესმით? საჩვენებელ გაკვეთილებს ვუტარებთ უფასოდ!..

სენიორი: კი მაგრამ, ეს იცის პრეზიდენტმა?

მდივანი: (იღებს ჩაფხუტს, რომელიც სკამის უკან დევს და თავზე იხურავს) რა იცის?

სენიორი: ამ უფასო გაკვეთილების შესახებ.

მდივანი: პრეზიდენტმა არ იცის, უფასო გაკვეთილებს რომ ვატარებთ.

სენიორი: იქნებ გააგებინოთ.

მდივანი: უკვე გავაფრთხილეთ, მაგრამ ის მაინც გაიძახის, ამის შესახებ არაფერი ვიციო (მწყობრი ნაბიჯებით მიემართება კიბისკენ, იატაკს ძლიერად ურტყამს ფეხებს).

სენიორი: სად მიბრძანდებით?

მდივანი: საეჭვო სახის ადამიანთან. მას პირველი გაკვეთილი უნდა ჩავუტარო... სჭირდება მას ჩვენი პირველი გაკვეთილი (ადის კიბეზე გადის. სენიორი ისევ ზის. X ნელ-ნელა ადებს კარადას. სენიორს მიაჩერდება. სიჩუმეა).

X: მაპატიეთ, თუ აქამდე ჩემს გაჭო შენუხდით.

სენიორი: არა, არ შევწუხებულვარ (სენიორი და X ერთმანეთს ათვალიერებენ) სიგარეტი ხომ არ გნებავთ?

X: დიას (სენიორი სიგარეტს აძლევს და თან სანთებელით უკიდებს. პაუზა) გმადლობთ! თქვენ ნამდვილი ადამიანი ბრძანდებით. ეჰ, ერთ დროს მეც თქვენნაირი ნამდვილი ადამიანი ვიყავი, მაგრამ ახლა აღარაფერი აღარა ვარ (თან სიგარეტს ეწევა) ძალიან რთულია, ჩვენთან აღმოაჩინო პიროვნება (პაუზა) არავის ენდოთ აქ, ჩვენთან... ყველასგან შორს დაიჭირეთ თავი... განსაკუთრებით ჩემი ძმისგან.

სენიორი: ვინ არის თქვენი ძმა?

X: მდივანი.

სენიორი: მდივანი თქვენი ძმაა?

X: დიას.

სენიორი: და ასე რატომ გექცევით?

X: ჩემდა სასიკეთოდ. მეუბნება, რომ მხოლოდ შენი კეთილდღეობისათვის ვიქცევი ასეო.

სენიორი: არ უნდა მისცეთ იმის უფლება, რომ ასე მოგექცეთ!

X: მეც არ მინდა, ასე მექცეოდეს. ისე მექცევა, როგორც ნებავს... თუ კარგად ვიქცევი, მხოლოდ მაშინაა ლმობიერი ჩემს მიმართ... (აგარძელებს სიგარეტის მონევას) სუსტია ეს სიგარეტი (პაუზა) თქვენ რატომ არ ეწევით?

სენიორი: არ მინდა.

X: ნუ იპრანჭები.

სენიორი: არ ვიპრანჭები.

X: თუ მონევა გინდათ, რამდენიც გენებოთ, მოსწიეთ. აქ, ჩვენთან, ყველა ენევა.

სენიორი: დღეს ძალიან ბევრი მოვნიე.

X: ბევრს ენევით?

სენიორი: როცა არ ვმუშაობ, ბევრს.

X: დღეს არ მუშაობ?

სენიორი: ცოტა ხანია, რაც აღარ ვმუშაობ.

X: და ენევით და ენევით, არა?

სენიორი: დიახ.

X: (მონევის დროს შეხედავს. პაუზა) ახლახან ერთი ვინაც გავიცანი. თქვენსავით ისიც უმუშევარი იყო და მონევის მეტს არაფერს აკეთებდა.

სენიორი: ვინ იყო?

X: ერთი ცოლშვილიანი კაცი (პაუზა) ეს ადამიანი ყოველდღე ეძებდა საშუალოს... შინ გვიან ღამით ბრუნდებოდა, მაშინ, როდესაც ცოლ-შვილს უკვე ეძინა. სახლიდან კი ალიონზე გადიოდა, მანამდე, სანამ ცოლ-შვილი გაიღვიძებდა.

სენიორი: რატომ?

X: არ უნდოდა მათი შენუხება. არ უნდოდა დაენახათ, რა არარაობასაც წარმოადგენდა... (თან სიგარეტს ეწევა) ერთ დღეს ეს ადამიანი ჩვენთან მოვიდა. აქ მოვიდა და მთხოვა დახმარება. პრეზიდენტთან სურდა საუბარი.

სენიორი: და ელაპარაკა პრეზიდენტს?

X: ჰო, ელაპარაკა პრეზიდენტს, ძალიან დიდხანს ესაუბრა. ყველაფერი უამბო, უთხრა, რომ აღარ სურდა, თავი ეგრძნო არარაობად. დაღლილი იყო არარაობით, უმწეობით.

სენიორი: მერედა, რა მოიმოქმედა პრეზიდენტმა?

X: თავი აგრძნობინა ღირსეულ პიროვნებად.

სენიორი: ეს როგორ?

X: მასთან ერთად სურათი გადაიღო და უთხრა, ხვალ უკვე ცოლ-შვილთან ერთად მოდიო.

სენიორი: სამსახური რომ შეეთავაზებინა, იმიტომ?

X: სურათი რომ გადაეღო მთელ ოჯახთან ერთად.

სენიორი: და ის ადამიანი დაბრუნდა?

X: დიახ, დაბრუნდა! მთელი ოჯახით დაბრუნდა და იყო უზომოდ ბედნიერი! და როცა დაბრუნდა, არარაობის განცდა უკვე აღარ ჰქონდა. (პაუზა) კიდევ ერთ სიგარეტს ხომ ვერ მომცემდით? (სენიორი აწვდის სიგარეტს) თქვენ გყავთ ცოლ-შვილი?

სენიორი: დიახ.

X: და თქვენც სახლში გვიან ღამით ბრუნდებით, როდესაც ყველას ძინავს? შინიდან ალიონზე გადიხართ, მანამდე, სანამ ცოლ-შვილი გაიღვიძებს?

სენიორი: არა!!!

X: გამოდის, რომ საკუთარი თავი არ მიგაჩნიათ არარაობად, არა?

სენიორი: რა თქმა უნდა, არა ვარ არარაობა!

X: აბა, რატომ გსურთ პრეზიდენტთან საუბარი?

სენიორი: იმიტომ, რომ კონვერტი მივიღე!

X: კი მაგრამ, ეს როგორ მოხდა?

სენიორი: არ ვიცი.

X: რამე დააშავეთ?

სენიორი: არაფერი დამიშავებია.

X: დარწმუნებული ბრძანდებით?

სენიორი: დიახ!

X: რადგან ეს კონვერტი მიიღეთ, გამოდის, რაღაცა მინც დააშავეთ.

სენიორი: არაფერი დამიშავებია.

X: კონვერტს მხოლოდ ის ლეზულობს, ვინც რაღაცას აშავებს. კარგად დაფიქრდით. რადგან კონვერტი მიიღეთ, რაღაც დანაშაული მაინც გექნებათ ჩადენილი. (ისმის მდივნის მწყობრი ნაბიჯების ძლიერი ხმა) სადაცაა მოვა ჩემი ძმა. უნდა დავემლო! (სიგარეტს იატაკზე აგდებს) არ უთხრათ, რომ ჩემთან ისაუბრეთ! თუ მაინც ეტყვი, რომ მელაპარაკეთ, იცოდეთ, ძვირად დაგიჯდებათ. ვერ გადამირჩები! (X კარადაში იკეტება. მდივანი ჩამოდის კიბიდან. იხსნის ჩაფხუტსა და პალტოსს).

მდივანი: ის საეჭვო სახის ადამიანი, ისევე დუმს. ისევე და ისევე იმეორებს, არაფერ შუაში ვარ, არაფერი დამიშავებიაო! მაგრამ თავიდან ყველა ასე იმართლებს თავს. ეს ნაბიჯები! კარგად მომესხენება მათი ოინები! და იცით, რა ვიღონე?! (მიუახლოვდება სენიორს) იცით, რა მოვიმოქმედე? ფეხები გადავუმტვრიე (უჩვენებს ხელჯოხს) აი, ამით ფეხები გადავუმტვრიე! მაგრამ ლაპარაკი მაინც არ ნებავს; თუმცა, დარწმუნებული ვარ, ამით (კიდევ ერთხელ უჩვენებს ხელჯოხს) მაინც ავაჭიკჭიკებ (პაუზა. უყურებს ხელჯოხს) ძალიან მიყვარს ეს ოხერი! (გულიხსნობს ხელჯოხს) ვერ წარმომიდგენია, უამისოდ რა უნდა მექნა. ალბათ, ვერც ვიცოცხლებდი (პაუზა) ის მე მამშვიდებს, ის ჩემთვის საძილე საშუალებაა. ამით ვიძინებ და ამით ვიღვიძებ. მაგრამ ჩემთვის იმპულსის მომცემიცაა, ძალას მმატებს (ხელჯოხს ქაშაზე იკიდებს და მიდის სკამისკენ. უცებ იატაკზე ამჩნევს სიგარეტის ნამწვავს) იმ ნაბიჯვარმა კიდევ შეგანუხათ?!

სენიორი: არ შეეუნუხებოვარ.

მდივანი: სიგარეტი მოუწევია!

სენიორი: ეს სიგარეტი მე მოვნიე.

მდივანი: ამას კი უკვე აღარ ვაპატიებ. ერთხელ და სამუდამოდ ხომ უნდა გამიგონოს! (აღებს კარადას და ძალით გამოჰყავს X) მონიე, არა, სიგარეტი?

სენიორი: სიგარეტი მე მოვნიე.

მდივანი: მშვენივრად იცის, რომ სიგარეტი არ უნდა მოწიოს!

სენიორი: ხომ გითხარით, მე მოვნიე სიგარეტი!

მდივანი: პირი გააღე! პირი გააღე! უნდა დაგრწმუნდე, რომ მართლა ყარს ეგ შენი პირი!

სენიორი: თავი დაანებეთ!

მდივანი: უნდა გავიგო, როგორ ყარს მისი პირი.

სენიორი: თავი დაანებეთ... და საერთოდ, ხელი აღარ დააკაროთ თქვენ ძმას! (პაუზა. მდივანი სახეში უყურებს სენიორს).

მდივანი: საიდან იცით, რომ ჩემი ძმაა?

სენიორი: ხელი აღარ დააკაროთ! (პაუზა)

მდივანი: (მიუბრუნდება X-ს) ისევე კარგად გადამირჩი, შე ნაბიჯვარო! სენიორს უმადლოდ, ამჯერადაც რომ კარგად გადარჩი. სენიორი რომ არ ყოფილიყო, ყოფის დღე გეტირებოდა. მადლობა გადაუხადე სენიორს (X თავის კანტურით მადლობას უხდის სენიორს) და მეტი აღარ შეიანუხო! (X ისევე იკეტება კარადაში).

სენიორი: თუ შეიძლება, მითხარით, სად არის პრეზიდენტი... სასწრაფოდ უნდა ველაპარაკო პრეზიდენტს!

მდივანი: პრეზიდენტისგან რა გნებავთ?

სენიორი: მაინტერესებს, რატომ მივიღე კონვერტი.

მდივანი: კიდევ არ იცით?

სენიორი: არა!

მდივანი: დამშვიდდით. ადრე თუ გვიან გაიგებთ (სიჩუმეა). **მდივანი ხელში იჭერს ვისკის ბოთლს და სასმისს. ყველაფერი სკამის უკან დევს. სენიორი ისევ თავის ადგილზე ბრუნდება**) გნებავთ ვისკი?

სენიორი: არა!

მდივანი: (ვისკის ისხამს) თუ ვისკი გნებავთ, მოგართმევთ. ნუ გერიდებათ, ნუ იპრანჭებით.

სენიორი: არ ვიპრანჭები.

მდივანი: ათასში ერთხელ ვისკიც სასარგებლოა. ისე, ბარშიც კი შეიძლება, ასეთი ვისკი მიირთვათ, მაგრამ აქ უფასოდაა.

სენიორი: არ მინდა ვისკი.

მდივანი: (მდივანი სვამს ვისკის) რა გითხრათ ჩემმა ძმამ?

სენიორი: არაფერი! არაფერი უთქვამს.

მდივანი: (უახლოვდება სენიორს) ჩემს ძმას არასოდეს არაფერი დაუჯეროთ! მისი არც ერთი სიტყვა არ დაიჯეროთ! მისი სიტყვები ხელოვნურია. თვითონაც ყალბია (სასმისს X-ის კარადისკენ მიატრიალებს) დარწმუნებული ბრძანდებით, რომ არ გნებავთ ვისკი?

სენიორი: არა, არ მინდა ვისკი!

მდივანი: (ყლუპ-ყლუპად სვამს ვისკის) აქ, ჩვენთან, ბლომად ისმევს ვისკი. ყოველდღიურად იცლება ვისკის ბოთლები, მუდმივად რომ ვიდებო! ყველას ყოველთვის სიფრთხილე გვმართებს! (ვისკიან ჭიქას ოდნავ მაღლა სწევს).

სცენა ბნელდება. ოთახი მალე ისევ ნათდება.

(სცენა არ იცვლება. სენიორი უყურებს ოთხზე დამდგარ X-ს, რომელიც იატაკზე დადგმული ჯამიდან ხვრებს წყალს).

X: (წყვეტს დაღევას და უყურებს სენიორს) იყო დრო, მეც ჭიქიდან ვსვამდი, მაგრამ ახლა უფლება არა მაქვს, წყალი ჭიქიდან მოვსვა. წყურვილის მოსაკლავად, აი, ასე, ძალიან უნდა ვხვრიტო წყალი (პაუზა), მაგრამ მე ძალიან ვარ!... (პაუზა) მე ბალერონი ვარ! (პაუზა) იცით, იმ დღეს ფეხის წვერებზეც ვიცეკვე (პაუზა) მე შემოძლია ცერებზე შევდგე და ვიცეკვო. არავინ მიჯერებს, ყველას ძალად მივაჩნივარ, არადა, ვიცი ცეკვა! (პაუზა) გინდათ, ნახოთ? (პაუზა) გინდათ, გიჩვენოთ, როგორ ცეკვავ?

სენიორი: დიახ, მაგრამ უმუსიკოდ? უმუსიკოდ ვერ იცეკვებთ!...

X: მუსიკა. იქნება (X-ს კარადიდან გამოაქვს მაგნიტოფონი) ჰანგებიც ჩემშია (რთავს მაგნიტოფონს) მზად ვარ! (ისმის კლასიკური მუსიკის ხმა, მაგრამ ცეკვა დიდხანს არ გრძელდება. რამდენიმე ნუთში X ძირს ეცემა).

სენიორი: იტკინეთ რამე?!

X: ადრე ასეთი რამე არასოდეს დამმართნია. არასოდეს დავცემულვარ!

სენიორი: იტკინეთ რამე?!

X: იყო დრო, ჰაეროვანი ვიყავი!

სენიორი: იტკინეთ რამე?!

X: ადრე ბევრად მოხდენილად გამოვიყურებოდი!

სენიორი: მოხდენილობა ახლაც არ გაკლიათ.

X: მაგრამ ცეკვის უფლებას არ მაძლევენ! მე ცეკვა მინდა! ისევ მინდა, რომ ვიცეკვო!

სენიორი: მერე იცეკვეთ, რატომ არ ცეკვავთ? ვინ გიშლით? თუ გნებავთ, იცეკვეთ, იცეკვეთ! (X დგება და საცეკვოდ ემზადება, მაგრამ ამ დროს გაიგონებს მზარეულის ხმას).

მზარეულის ხმა: გამორთეთ ეს მუსიკა!.. (X რთავს მაგნიტოფონს და ისევ ოთხზე დგება. კიბეზე ჩნდება მზარეული ქვაბით ხელში).

მზარეული: (მიმართავს X-ს) განა არ იცით, რომ არ მსიამოვნებს ამ მუსიკის მოსმენა?! (კიბიდან ჩამოსული ტომატის სოუსს ასხამს ჯამში) საჭმელი მოგიტანე, მაგრამ თუ არ შენყვევ ამ მუსიკის მოსმენას, მეტს აღარ გაჭმევ! (X იწყებს ჭამას. მზარეული მიუბრუნდება სენიორს) ძმასთან არ გაცივთ, არ უთხრათ, რომ საჭმელი მოვუტანე. ძმამ არ იცის, საჭმელი რომ დამაქვს მასთან! (პაუზა) ის ჭამის უფლებასაც არ აძლევს! (პაუზა) არადა, საჭმელი მასთან პირველი დღიდანვე მომაქვს (X-ს მიმართავს) გახსოვს, პირველად სად გნახე?.. (X უარის ნიშნად თავს აკანტურებს) საპირფარეოში რომ გნახე? (X თანხმობის ნიშნად თავს აკანტურებს. მზარეული მიუბრუნდება სენიორს) და ის მარტო ცეკვავდა სარკის წინ! მე საპირფარეოში მოსასაქმებლად შევედი და, როცა ტუალეტი ჩაერეცხე, დამინახა და შეეშინდა. შემებრალა და შევაქე კიდევ ცეკვის გამო. მან გამოიღმა (პაუზა) მას შემდეგ დამაქვს მისთვის საჭმელი. აი, ღიმილი კი ძალიან უხდება. (X-ს მიმართავს, რომელიც აგრძელებს ჭამას) აბა, აჩვენე სენიორს, როგორ იღიმები (X თავს აკანტურებს უარის ნიშნად) აჩვენე-მეთქი სენიორს, როგორ იღიმები! (X იხევ თავს აკანტურებს უარის ნიშნად) თუ არ გაუღიმებ სენიორს, იცოდე, მეტს აღარ მოგიტან საჭმელს!.. (პაუზა) თამამად გაუღიმე სენიორს... სახეში გაუღიმე სენიორს... (X ჩახედავს სენიორს თვალებში. მას თანდათან ეღიმება) უკეთესად... უკეთესად გაუღიმე (X-ს უფრო და უფრო ნაძალადევად ეღიმება) აი, ასე, ყოჩაღ! ასე გააგრძელე! (X ღიმილს იწარჩუნებს) საკმარისია, ახლა უკვე საკმარისია (პაუზა) ახლა უკვე მეტისმეტად იღიმები. ხომ იცი, არ მომწონს, როცა ზედმეტი მოგდის! შენყვიტე სიცილი! (X აგრძელებს სიცილს) ხომ გითხარი, რომ მეტი აღარ უნდა გაიციხო! (X შეწყვეტს სიცილს. პაუზა) ახლა კი აქ მოდი. (X უახლოვდება მზარეულს და მზარეული ეფერება) რომ ვეფერები, არც ეს უთხრათ მის ძმას! (პაუზა) მისმა ძმამ არ იცის, ყოველდღე რომ ვეფერები. (პაუზა) ძმამ ყველას აუკრძალა მისი მოფერება. (პაუზა. მიმართავს X-ს) მაგრამ მე დანახვის დღიდანვე ვეფერები (მიმართავს X-ს) გახსოვს, პირველად სადაც მოგეფერე? (X უარის ნიშნად თავს აკანტურებს) სამზარეულოში, აღარ გახსოვს, სამზარეულოში რომ მოგეფერე? (X თანხმობის ნიშნად ისევ თავს აკანტურებს. მზარეული მიუბრუნდება სენიორს) მე ხორციან კერძს ვამზადებდი. იგი მაგდის ქვეშ შეყუჟულიყო. შევამჩნიე. მან კი მითხრა, გემრიელად ამზადებ. მერე მოფერება დაუწყე... მოფერებისას ენა გამომიყო. იცით, სენიორ, საოცრად ღამაზი ენა აქვს... (მიმართავს X-ს) აჩვენე სენიორს შენი ენა! (X თავს აკანტურებს უარის ნიშნად) თუ ენას არ გამოუყოფ სენიორს, მეტს აღარ მოგეფერები! (X ყოფს ენას და სენიორს უყურებს სახეში) უფ-

რო გამოუყავი, უფრო მეტად გამოყავი ენა! (*X უფრო მეტად ყოფს ენას*) აი, ასე, ყოჩაღ! აბა, კიდევ, ცოტა კიდევ დაიგრძელე ენა! (*X-ს კიდევ უფრო უგრძელდება ენა*) საკმარისია, ახლა უკვე საკმარისია... ხომ იცი, არ მიყვარს, როცა ენას საკმარისზე მეტად ყოფ (*X დამუწავს პირს*) ყოჩაღ, ასე კარგია, ყოჩაღ! ახლა კი გასეირნებას იმსახურებ! იმსახურებს ერთ დიდ გასეირნებას! (*მზარეული თოვს გამოიტანს და ძალივით გამოაბამს კასერზე X-ს. ოთხზე მდგარს ასეირნებენ. ცოტა ხნის მერე მზარეული მიუბრუნდება სენიორს*) იქნებ თქვენც გნებავთ, გაასეირნოთ?

სენიორი: არა!

მზარეული: თუ გნებავთ, რომ გაასეირნოთ, არ გაიპრანჭოთ.

სენიორი: არ ვიპრანჭები! უბრალოდ არ მინდა გავასეირნო.

მზარეული: მაშინ ჩვენთან ერთად გასეირნეთ.

სენიორი: მე პრეზიდენტთან მსურს საუბარი.

მზარეული: პრეზიდენტი დაკავებულია.

სენიორი: დაველოდები!

მზარეული: დაელოდეთ! ჩვენ მანამდე ვისეირნებთ (ორივე აგრძელებს სეირნობას. პაუზა) ისე, თუ რამის წაკითხვა გსურთ, შეგიძლიათ წაიკითხოთ. აქ ძალიან ბევრი რამე გვაქვს წასაკითხი. ვფიქრობ, ერთ-ერთი მათგანი ხართ, ვისაც უყვარს წიგნების კითხვა?

სენიორი: დიახ.

მზარეული: ერთ-ერთი მათგანიც იქნებით, ვინც ყალბია, არა?

სენიორი: მე ყალბი არა ვარ!

მზარეული: კითხვა უკვე აღარავის სჭირდება. ისევ ისა სჯობს, ყალბი იყოთ (*პაუზა*) კითხვა დროის ფუჭი კარგვია, მეტი არაფერი. ჩვენთან მაინც ყველაზე მნიშვნელოვანია ლამაზი ფორმის ფიგურების დამზადება (*ის ორი აგრძელებს სეირნობას*) ჩვენ ძალიან ბევრ ფიგურას ვამზადებთ, ლამაზ ფიგურებშიც ვცხოვრობთ. ჩვენ ამ უჩვეულო ფიგურების ექსპორტს ვანარმობთ მთელ მსოფლიოში! (*მზარეული ასეირნებს X-ს და თან ლაპარაკობს*), გესმით, მთელს მსოფლიოში! სახელი სწორედ ამ უჩვეულო ფიგურებით გავითქვით!.. (*ისევ ისმის წივილი-კივილი. მზარეული მიუბრუნდება სენიორს*) ნუ აღელდებით! ეს ისევ ჩვენი ადგილობრივი საათია. გვამცნობს, რომ დემოკრატიის პირველი გაკვეთილი დასრულებულია (*ის ორი ისევ სეირნობს*), რომ ახლა იწყება მეორე გაკვეთილი... ბევრად რთული, მაგრამ ვინც დაძლევეს ამ გაკვეთილს, სწორედ ის ჩანდება ჭეშმარიტი დემოკრატიის, ჩვენი დემოკრატიის არსს. თქვენც შეგიძლიათ ყველას აუხსნათ ეს, გააგებინოთ იმათ, რომელთაც არ იციან, რომ დემოკრატია (*ის ორი აგრძელებს სეირნობას*), ჩვენი დემოკრატია განსაკუთრებულია, სავსეა ღირსებით, პატიოსნებითა და თავისუფლებით. ეს კი ყველას, ყველას თანაბრად ეკუთვნის! (*ისმის მდივნის მწყობრი ნაბიჯების ხმა*) სადაცაა შენი ძმა მოვა! შენს ადგილზე დაბრუნდი! (*მზარეული თოვს ხსნის X-ს კისრიდან. X იღებს მავნებლოფონსა და ჯამს და ისევ ოთხით მიძვრება კარადაში. მზარეული მიუბრუნდება სენიორს*) არ უთხრათ მის ძმას, რომ გავასეირნე. მისმა ძმამ საერთოდ არ იცის, რომ ვასეირნებ.

მდივნის ხმა: ალაპარაკდა! ალაპარაკდა! (*კიბეზე ჩნდება მდივანი*).

მდივანი: საეჭვო სახის ადამიანი ალაპარაკდა! ალაპარაკდა მხოლოდ მას შემდეგ, რაც ეს შევთხარე ერთ ადგილას (*დაანახებს ხელჯოხს*), ალაპარაკდა (*ჩამოდის კიბიდან. იხსნის ჩაფხუტს, ჰალსტუხს და ჯდება. მზარეული მას წინსაფარს უკეთებს და ქვაბიდან ჩამჩით აჭმევს*).

მზარეული: რა თქვა? რაზე ილაპარაკა?

მდივანი: მოგვიყვანეთ ერთი კაცის შესახებ, რომელიც თურმე სადღაც მსახურობდა და თავისი ბედით უკმაყოფილო არ იყო; ყოფილა თვინიერი, შრომისმოყვარე. ყოველ დილას თურმე ადრე იღვიძებდა, სარკეში იყურებოდა და სამსახურში წასვლის წინ ირგებდა პარიკს.

მზარეული: რატომ ატარებდა პარიკს?

მდივანი: რომ ემუშავა.

მზარეული: უპარიკოდ ვერ იმუშავებდა?

მდივანი: არ ამუშავებდნენ! სამუშაო ადგილი რომ შეენარჩუნებინა, უსათუოდ პარიკი უნდა ჰქონოდა. მაგრამ ერთ დღეს ამ მუშაკმა სამსახური დაკარგა!

მზარეული: რატომ?

მდივანი: იმიტომ, რომ პარიკი მოპარეს!

მზარეული: სად?

მდივანი: ავტობუსში. მგზავრობის დროს მოპარეს.

მზარეული: ვერ გაიგო, ვინ მოპარა?

მდივანი: დაუნახავს, ვინც იყო. ის, ვინც სამუშაოს ეძებდა!

მზარეული: და როგორ მოპარეს?

მდივანი: კოხტად და ლამაზად. ჯერ ადგილი დაუთმეს ავტობუსში. მერე კი, როგორც დასვეს, პარიკი ანაპნეს.

მზარეული: და მერე რა ქნა?

მდივანი: მთელი დღე იმ ავტობუსში დარჩა და თავის ადგილს სხვას სთავაზობდა. მაგრამ მის ადგილას ყოფნა აღარავინ ინდომა!

მზარეული: და სამსახურის დაკარგვის შემდეგ ის მუშაკი რას საქმიანობს?

მდივანი: ფანჯრიდან იყურება და ჭაეროვან კოცნებს გზავნის.

მზარეული: ვისთან?

მდივანი: პრეზიდენტთან.

მზარეული: რატომ გზავნის ჭაეროვან კოცნებს?

მდივანი: პარიკი რომ დაიბრუნოს.

მზარეული: პრეზიდენტმა იცის?

მდივანი: რა?

მზარეული: ის, რომ ყოფილი მუშაკი ჭაეროვან კოცნებს უგზავნის.

მდივანი: დიახ, იცის... მაგრამ მისი კოცნები პრეზიდენტს არაფერში სჭირდება! ის მუშაკი დილიდან საღამომდე მაინც ჯიუტად იყურება ფანჯრიდან და გვიგზავნის ჭაეროვან კოცნებს.

მზარეული: მაგრამ ეს უკვე აღარ უნდა გააგრძელოს! უნდა შევაცვლევიანოთ აზრი, სურვილი!

მდივანი: შევეცადეთ კიდევ, თუმცა ვერაფრით გადავაფიქრებინეთ. თავისას მაინც არ იშლის და აგრძელებს ჭაეროვანი კოცნების გამოგზავნას!

მზარეული: (*მიატოვებს მდივნის დაპურებას*) მართლა აღარ შეიძლება, ისევ გააგრძელოს ჭაეროვანი კოცნების გამოგზავნა. უნდა შევაჩეროთ!

მდივანი: ამისთვის მხოლოდ ერთი საშუალება არსებობს.

მზარეული: *(მოხსნის წინსაფარს მდივანს)* რა საშუალება?
მდივანი: ფანჯარა ბეტონით უნდა ამოუშუქოლოთ! ფანჯრიდან აღარ უნდა გამოვახედოთ!
მზარეული: ესე იგი, ფანჯარა ამოუშუქოლოთ და მეტი იქიდან აღარ გამოვახედოთ!
სენიორი: თქვენ არ გაქვთ უფლება, მას ბეტონით ამოუშუქოლოთ ფანჯარა! ეს არ უნდა გააკეთოთ! *(მდივანი და ბატონი უყურებენ სენიორს)* ის ფანჯრიდან მაინც გამოიხედავს, მაინც გამოიხედავს ყოველთვის! *(პაუზა)* ვერ აუკრძალავთ ყოფილ მუშაკს ფანჯარასთან დგომას! ის იქიდან მაინც გამოიხედავს!!!
მდივანი: თქვენ რა იცით?
სენიორი: ვიცო! ის კაცი ჩემი კოლეგაა!
მზარეული: თქვენ ახლაც მსახურობთ თუ...?
სენიორი: ვმსახურობდი, მაგრამ ახლა, ცოტა ხანია, რაც აღარ ვმუშაობ.
მდივანი: და მთელი დღე რას საქმიანობთ?
მზარეული: ფანჯრიდან იყურება *(სენიორი არ პასუხობს)* ფანჯრიდან იყურება *(პაუზა)*.
სენიორი: დიას! *(პაუზა. მზარეული და მდივანი ერთმანეთს თვალბეჭდობენ)*.
მზარეული: გინდა ვისკი?
მდივანი: ხო, დამისხი ცოტა.
მზარეული: *(სკამის უკან დევს ერთი ბოთლი ვისკი, რომელსაც ხელში იჭერს)* ყინულით?
მდივანი: უყინულოდ *(ორივე სვამს. მდივანი და მზარეული უახლოვდებიან სენიორს)*.
მდივანი: ძალიან გთხოვთ მიპასუხოთ, ჩემო სენიორ, იმ ყოფილ მუშაკთან ერთად თქვენც გამოგვიხედავთ ფანჯრიდან?
სენიორი: დიას.
მდივანი: როდის?... როდის იყურებოდით ფანჯრიდან მასთან ერთად?
სენიორი: გუშინ.
მდივანი: და მერე სანამდე იყურებოდით?
სენიორი: შებინდებამდე.
მზარეული: და მერე?
მდივანი: და მერე რა გააკეთეთ?!
სენიორი: ვივარდით.
მდივანი: ფანჯარასთან?
სენიორი: არა, მაგიდასთან.
მზარეული: რა მიირთვით?
სენიორი: პიცა.
მდივანი: პიცა?
სენიორი: დიას.
მდივანი: მთლიანად შეჭამეთ პიცა?
სენიორი: დიას, მთლიანად.
მდივანი: დარწმუნებული ბრძანდებით?
სენიორი: დარწმუნებული ვარ.
მდივანი: არ ცრუობთ?
სენიორი: არა.
მზარეული: კარგად დაფიქრდით და სიმართლე გვითხარით..
სენიორი: არ ვიტყუები. რაც მოგიყევით, სრული სიმართლეა.
მდივანი: არა, ჩემო სენიორ, თქვენ ცრუობთ! თქვენი

ხმის ინტონაციითაც იგრძნობა, რომ იტყუებით!.. ის ყოფილი მუშაკი მკვდარია, ის მოკლეს!
სენიორი: როდის?
მდივანი: გუშინ! გუშინ იპოვეს მკვდარი ფანჯარასთან. შეუჭმელი პიცა ჯერ ისევ თეფშზე ედო..
სენიორი: ეს შეუძლებელია! პიცა თეფშზე ვერ იქნებოდა! პიცა ბოლომდე შევჭამეთ!
მდივანი: არ გიჭამიათ ბოლომდე!
სენიორი: შევჭამეთ! დარწმუნებული ვარ. ორივემ ბოლომდე შევჭამეთ.
მდივანი: თქვენ მოკალით ის მუშაკი, თქვენ მოუღეთ მას ბოლო!
სენიორი: არავინაც არ მომიკლავს!
მზარეული: *(თოკს ახვევს კისერზე სენიორს)* ყველანი როგორ ერთსა და იმავეს გაიძახით, თქვე ნაბიჭვრებო!
სენიორი: რას გავიძახით?
მდივანი: თქვენ მკვლელები ხართ!
სენიორი: არა ვარ მკვლელები!
მდივანი: ჩვენ მაშინვე მივხვდით, მკვლელები რომ იყავით!
სენიორი: მკვლელები არ ვარ!
მზარეული: *(კისერზე თოკს უჭერს)* თქვენ მკვლელების სახე გაქვთ!
სენიორი: მკვლელები არა ვარ!
მზარეული: ძვირად დაგიჯდებათ! ყველაფერი ეს ძალიან ძვირად დაგიჯდებათ!
მდივანი: *(აჩვენებს ხელჯოხს)* აი, ამას შეგთხრი უკანალში..
მზარეული: ამჯერად ჩვენს ხელში ხარ... სადნავიხვალ?!
მდივანი: *(ისევ აჩვენებს ხელჯოხს)* ხედავ ამას?
მზარეული: რატომ მოკალი ის მუშაკი?! რატომ მოკალი ის უბედური?!
სენიორი: მე არავინ მომიკლავს! +
მზარეული: არავინ?
სენიორი: არა!
მდივანი: აბა, შენ თუ არ მოკალი, ვინ მოკლა?
სენიორი: არავინ! ის მოსამსახურე არ მომიკვდარა!
მზარეული: როგორ ყველანი ერთსა და იმავეს გაიძახით, თქვე ნაბიჭვრებო! თქვი სიმართლე!
მდივანი: *(ისევ უჩვენებს ხელჯოხს)* ხომ იცი, რასაც გიზამ?!
მზარეული: რატომ მოკალი ის მოსამსახურე?
სენიორი: არავინაც არ მომიკლავს!
მდივანი: გინდა, რომ მკვლელობა პრეზიდენტს დარალდეს, არა?!
მზარეული: მოსამსახურე მოკალი, რომ პრეზიდენტი გაგებითურებიანა, არა?!
მდივანი: განა არ იცი, ჩვენ როგორი პრეზიდენტი გვყავს? მას ვერავინ ვერასდროს გააბრიყვებს!
მზარეული: განა არ იცი, რომ ჩვენი პრეზიდენტის გასულელება ბავშვობაშიც ვერავის შეეძლო?!
მდივანი: არ იცი, რომ ჩვენი პრეზიდენტი ბავშვობაშიც ყოველთვის სხვებს აცდუნებდა?!
მზარეული: და ვინც ეს კარგად არ იცის, ჩვენგან თავს ვერაფრით დაიხსნის!
მდივანი: იოლად ვერც დაგვიძვრება ხელიდან!
მზარეული: უნდა დაისაჯოს!

მდივანი: უნდა დაისაჯოს!
მზარეული: დავსაჯოთ!
მდივანი: (აჩვენებს ხელჯოხს) ეს შეგთხარო?
სენიორი: პრეზიდენტს შემახვედრეთ! მალაპარაკეთ მასთან!
მდივანი: პრეზიდენტთან ლაპარაკის უფლება არ გაქვთ!
სენიორი: მინდა დაველაპარაკო პრეზიდენტს!
მზარეული: ასეთ დროს პრეზიდენტი არავის ხვდება...
სენიორი: პრეზიდენტს უნდა ველაპარაკო!
მდივანი: რა უნდა უთხრათ პრეზიდენტს?
სენიორი: სიმართლე!
მზარეული: რა სიმართლეზეა ლაპარაკი, როცა სიმართლე თქვენს მხარეს არაა...
სენიორი: მე ცამდე მართალი ვარ...
მდივანი: (აჩვენებს ხელჯოხს) გინდა, ხომ, ეს შეგთხარო?
სენიორი: მე სიმართლის თქმა მინდა! მათქმევინეთ სიმართლე!
მზარეული: თქვენ იცით, როგორ უნდა თქვათ სიმართლე?
მდივანი: სიმართლის გამოხატვის ერთადერთი გზა არსებობს!
მზარეული: სიმართლის გამოხატვა მხოლოდ წერილობით შეიძლება.
სენიორი: როგორ წერილობით?
მდივანი: წერილი უნდა მისწეროთ პრეზიდენტს.
მზარეული: სიმართლის თქმა მხოლოდ წერილობითაა შესაძლებელი.
სენიორი: მომეცით ფურცელი, დამანერინეთ წერილი! (პაუზა).
მდივანი: (მიმართავს სენიორს) წერილის დაწერა გსურთ?
სენიორი: დიახ.
მზარეული: დარწმუნებული ბრძანდებით?
სენიორი: დიახ.
მდივანი: (კალამსა და ფურცელს ამოიღებს ჯიბიდან და აწვდის სენიორს. დაიწყებს თუ არა სენიორი წერას, მდივანი მუშტებს მოუღერებს) რას აკეთებ?
სენიორი: ვწერ...
მზარეული: რას წერს?
სენიორი: წერილს.
მზარეული: როგორ გინდათ, პრეზიდენტს წერილი მისწეროთ, როცა არ იცით, პრეზიდენტი რომელ წერილებს კითხულობს?
მდივანი: კარგად მომისმინეთ და ისე დაიწყეთ წერა (მდივანი კარნახობს) "ბატონო პრეზიდენტო... (სენიორი იწყებს წერას) მე ვარ იმ მუშაკის კოლეგა... ძალიან პრო-მისმოყვარე იყო (სენიორი აგრძელებს წერას), მაგრამ მას შემდეგ, რას პარიკი მოპარეს, არარაობად იქცა..."
სენიორი: ის არ ყოფილა არარაობა!
მზარეული: (თოკს უფრო უჭერს) დაწერეთ!!!
სენიორი: ის პიროვნება არასოდეს ყოფილა არარაობა!
მზარეული: გსურთ თუ არა, პრეზიდენტს ბოლომდე უთხრათ სიმართლე?
სენიორი: რა თქმა უნდა!
მზარეული: მაშინ დაწერეთ! დაწერეთ!!!

მდივანი: (მდივანი აგრძელებს კარნახს) "დამოგვხსენებათ, ბატონო პრეზიდენტო (სენიორი აგრძელებს წერას), რომ ჩვენც არ გვჭირდება ადამიანობადაკარგული ადამიანები. ეს ქვეყანა ისედაც საფსება არარაობებით. სწორედ ამ მიზნით ის ყოფილი მუშაკი გუშინ საღამოს სიცოცხლეს გამოვასალმე..."
სენიორი: მე არავინ მომიკლავს!
მზარეული: დაწერეთ!!!
სენიორი: არა!
მზარეული: (უფრო მეტად უჭერს თოკს კისერზე) დაწერეთ!!!
სენიორი: არაფრისდიდებათ არ დავწერ ამას!
მდივანი: თუ არ დაწერთ, დაისჯებით!
სენიორი: არაფრით არ დავწერ!!! ამას არასოდეს დავწერ!!! (სენიორი ძირს ავდებს კალამსა და ფურცელს. მზარეული სენიორს მთელი ძალით უჭერს კისერზე თოკს და ძირს ავდებს).
მზარეული: შენ მართლაც ნაბიჭვარი ყოფილხარ (სენიორს ფეხებით შედგება), შე მართლა ნაბიჭვარი!
მდივანი: (აჩვენებს ხელჯოხს) შეგთხარო?
მზარეული: ძვირად დაგიჯდება!.. ძალიან ძვირად დაგიჯდება ეს!
მდივანი: (აჩვენებს ხელჯოხს) შეგთხარო?
მზარეული: თავი გაუწერქვოთ!
მდივანი: (აჩვენებს ხელჯოხს) როგორ მინდა, ეს შეგთხარო ერთ ადგილას.
მზარეული: ჯერ თავი გაუწერქვოთ!!! თავი გაუწერქვოთ!!!
(მდივანი და მზარეული ნიხტქვეშ გაიგდებენ სენიორს და უფრო და უფრო სასტიკად არტყევიან თავს იატაკზე) უფრო, კიდევ უფრო! (მდივანი და მზარეული სასტიკად არტყევიან თავს იატაკზე თავს) რაც შეიძლება გავუბრტყელოთ თავი, უფრო მეტად! კიდევ უფრო მეტად! (მდივანი და მზარეული ეჯახჯულებიან და მთელი ძალით უწერქვავენ თავს სენიორს) აი, ასე ყოჩაღ! ასე! (ისმის კლასიკური მუსიკის ხმა. იღება კარადის კარი და იქიდან მაგნიტოფონით ხელში გამოდის X. იკავებს მდივნის სკამს. სახეცაყოფილი მზარეული და მდივანი გაჩერდებიან და დაჰყურებენ სენიორს, მის თითქმის უსულო სხეულს).
X: (მიმართავს ორივეს) ისევ სუნთქავს?
მდივანი: ჰო, ძლივს სუნთქავს.
X: მაშინ რამე მოიმოქმედეთ!
მდივანი: რა?
მზარეული: რა უნდა ვქნათ?
X: რამე ისეთი, მეტი რომ აღარ ისუნთქოს.
მდივანი: ძალა არ დავგიზოგავს. მეტი რაღა უნდა გვექნა?
მზარეული: ძლივს სუნთქავს.
X: მეტი აღარ მინდა, მესმოდეს მისი სუნთქვა.
მდივანი: თუ გვინდა, რომ აღარ ისუნთქოს, უნდა მოვიცადოთ. მაღე უკვე აღარ ისუნთქებს.
მზარეული: გინდათ, რომ არ ისუნთქოს? ცოტაც უნდა მოითმინოთ!
X: ვისკი დამისხით.
მზარეული: ყინულით?
X: უყინულოდ! უყინულოდ მინდა! (მზარეული ვისკით უსებს სასმისს და ხელში აწოდებს X-ს) როგორი ხორცი აქვს?
მზარეული: ნაზი და რბილი, პრეზიდენტო.

დრამატურგია

X: გამოდის, მჭლე და მშრალი არაა?

მზარეული: დიახ, პრეზიდენტო, მჭლე სულაც არაა...

X: ანუ, ჭამა შეიძლება, არა?

მზარეული: რა თქმა უნდა, ჭამა შეიძლება, პრეზიდენტო!

X: მაგრამ ვიდრე შევჭამდეთ, ერთი რაღაც უნდა გავაკეთოთ!

მდივანი: რა?

მზარეული: რის გაკეთება გსურთ, პრეზიდენტო?

X: სურათი უნდა გადავიღოთ?

მდივანი: როგორი?

მზარეული: ფერადი, პრეზიდენტო?

X: რა თქმა უნდა, ფერადი! მე ფერადი სურათი მჭირდება! *(ვისკის ყლუპ-ყლუპით სვამს)* მაგრამ ამჯერად სურათზე გაღიმებულ სახეებს უნდა გხვდავდე.

მდივანი: განა ბოლო ფოტოზე არ ვიღიმებით?

მზარეული: ნუთუ იქ სერიოზული სახეები გვაქვს, პრეზიდენტო?

X: *(ამოიღებს ფოტოაპარატს)* აბა, დადექით, სწრაფად დადექით! *(მდივანი და მზარეული ხელში იჭერენ სენიორის*

გვამს) უფრო მაღლა! უფრო მაღლა ასწიეთ! *(მდივანი და მზარეული ცდილობენ, უფრო მაღლა ასწიონ სენიორის გვამი).*

მდივანი: ასე კარგია?

მზარეული: მოგონთ ასე?

X: კი, ასე კარგია! ძალიან მომწონს ასე! *(მდივანსა და მზარეულს ხელში უჭირავთ სენიორის გვამი)* ცოტა ვისკიც მოსვით! *(ვისკიან სასმისებს მიანოდებს მდივანსა და მზარეულს)* ხელში დაიჭირეთ ვისკიანი სასმისები და მიუჭახუნეთ ერთმანეთს! *(მზარეული და მდივანი ერთდროულად მაღლა სწვენ სენიორის გვამსაც და ვისკიან ჭიქებსაც)* უფრო მაღლა! უფრო მაღლა ასწიეთ! სასმისები დამანახეთ! *(მდივანი და მზარეული კიდევ უფრო მაღლა სწვენ სასმისებს)* აი, ასე! ყოჩაღ! ასე გეჭიროთ! *(X ფოტოაპარატის ობიექტივში იყურება. მცირე პაუზა)* შესანიშნავად გამოიყურებით! *(მდივანი და მზარეული თითქმის არც ირხევიან)* ახლა კი გაიღიმეთ! *(მდივანი და მზარეული იღიმებიან. X იღებს ფოტოსურათს).*

იტალიურიდან თარგმნა
თორნიკე მსხილაძე

დღიურის ფურცლებიდან

გზა და არჩევანი

გურამ მეგრელიშვილი. ახალგაზრდა პროზაიკოსი. ეს უკვე სახელია. მას მალე ჩამოსცილდება მსაზღვრელი „ახალგაზრდა“. იმიტომ, რომ თავის სათქმელს ამბობს. თანაც ისე, რომ იცის, რას ამბობს.

პროზა ძალიან ჰგავს ჭადრაკს. აქაც რამდენიმე სვლით ადრე თუ ვერ ხედავ მოვლენებს, სჯობს არც შეეჭიდო.

„შეეჭიდო“ ცუდი სიტყვაა. ეს არ არის პროზის სტიქია. ის უნდა შეგეჭიდოს და არ მოგასვენოს. ის, ამბავი, რომელსაც მარტო შენ ხედავ.

ნათელხილვა პროზაშიც ისევე აუცილებელია, როგორც პოეზიაში. ქმნადობის პრინციპია ხედვა.

გურამ მეგრელიშვილი – „ზემზა“. მასზე უკვე იმდენი დაინერა, ახლა ფიქრობ, როგორ თქვა.

ნიჭიერ მწერალზე სწორად საუბარი ძნელია. სათქმელს აფუჭებს აღფრთოვანება. ნიჭი ისეთი რამეა, გარშემო ყველაფერს თელავს და ახუნებს.

ამ შემთხვევაში ორი გამოსავალი არსებობს: დაელოდო დროს ან თქვა, რატომ დაელოდები დროს.

იმიტომ დაველოდები, რომ კარგ დებოუტს ვხედავ. წარმომიდგენია ისიც, თუ როგორი იქნება მიტელშპილი.

ამიტომ შთაბეჭდილებას არ გავცდები. სხვათა შორის, პირველი შთაბეჭდილება ბევრით სჯობს მოფიქრებულ პანეგირიკს.

მოთხრობა „ბიჭები“. ფუგა შვიდი ხმისათვის პრელუდით. შვიდი მოზარდის ფსიქოლოგიური პორტრეტი ცალკე და ერთად, ერთ გარემოში.

პრელუდიაში ავტორი ბიჭებზე არაფერს ამბობს, არ გვაცნობს, მხოლოდ დაგვანახებს. მათთან ერთად „დაგვსხამს“ მეტროს ვაგონში და გვასმენინებს მათ ლაზღანდარობას.

შემდეგ ნათითაოდ ვეცნობით ამ ბიჭებს, რომლებსაც ხასიათები აქვთ სხვადასხვა, ცხოვრება კი ერთი – საერთო გარემო, საერთო პრობლემები, საერთო ინტერესები. ყველა ჩხრეკს თავის ინსტინქტებს, ყველა ფიქრობს ქალზე, ყველა აკებს ტოტალიზატორში.

ვინ არიან ეს, როგორც თვითონ ამბობენ, „დაცენტრირლები“? ლევანი – თავნება, თავგასული, ურჩი, ფიცხი, გულღრძო და დაუდგრომელი;

ირაკლი – ადრე დავაუჟაცებელი, ქვეშევშემა კავალერი; რომა – ყმანვილური კომპლექსებით შეპყრობილი მარტოსული;

სოსო – ერთი შეხედვით ინდიფერენტული, მაგრამ შინაგანად ძალიან მგრძნობიარე, ჩუმი პოეტი, რომელმაც მეტროში პოლიციელს ადგილი დაუთმო;

ნიკა – იდეოველი.

დათარ – „მშვიდობის მტრედი“, რომელიც რაღაც გაურკვეველ შიშს ებრძვის;

კოსტა – მუდამ დაძაბული და არაპროგნოზირებადი, რომელსაც შეუძლია პოლიციელს ჯიბეში ხელი ჩაუყოს იმიტომ, რომ შიში დაძლიოს.

კოლორიტული ტიპაჟი. კოლორიტული ხასიათები. კოლორიტული დეტალები. ამავე დროს, ყველაფერი ძალიან ნაცნობი, უბრალო, ტკივილამდე შინაურული, უაღრესად ჩვენი.

როგორი სიმძაფრეა ამ ყოველდღიურობაში. როგორი გატაცებით ქმნიან ადამიანები დროს – სასტიკს, დაუნდობელს, უშეღავათოს.

ოღონდ ერთი რამ არის საგულისხმო: მიუხედავად ყველაფრისა, მათში ჯერ კიდევ არსებობს მორალური ცენზორი. უნარი აქვთ შერჩენილი, სირცხვილისაგან განითვლების უნარი.

თუ არ ვცდები, ეს უნდა იყოს მწერლის სტილური ნიშანი – ჰუმანიზმი, რაც უკვე პოზიციაა და თანაც ნიშანდობლივი. დღეს თუ საითმე შეიძლება ნავიდეს პოსტმოდერნისტულ ჩიხში მოქცეული პროზა, უპირველეს ყოვლისა, ჰუმანიზმისაკენ.

გურამ მეგრელიშვილი ამ გზას ადგას.

სწორი გზის არჩევა ადვილი არ არის. ამას სჭირდება ალ-ლო, გემოვნება, გამხედრობა ანუ ის, რასაც საზოგადოდ ნიჭს უწოდებენ.

მალხაზ ივანიძე